

fanzin nar

*sayı: 1
mayıs 2025*

nar bu, emek ister.

Manifesto

Üretmek uğruna çıktığımız bu yolda her birimizin capcanlı ayrı birer nar danesi olduğunun bilincindeydik aslında. Her ne kadar birbirimizden farklı kişiliklerde ayrı bireyler olsak da her birimiz ortak bir gaye altında toplandık: sanat üretmek. Ve farklı nar daneleri bir araya gelip kanlı canlı bir nar oluşturdu. Ancak diğer meyvelerden farklı olarak bu'nu didiklemek gerekiyordu, teker teker tüm daneleri ayıklamak, içindeki ince beyaz zardan temizlemek, elinin boyanmasına müsaade etmek ve o lekenin geçmeyeceğinin bilincinde olarak hareket etmek. İşte belki de buydu bizi heyecanlandıran. Ürettiğimiz sanat da, şiirimiz de bir nar. Gelişigüzellikten uzak, emek kokan, elimizi boyayan, didiklenmeyi gerektiren türde bir sanat. Yemenin zahmet istediği bir meyve. Şimdi bu narı sana uzatıyoruz. İçindeki her danede bir emek, bir düşünce, bir ses var. Ellerin belki biraz boyanabilir ama bizce iyi bir sanat zaten leke bırakmalı. Neticede *nar bu, emek ister.*

Şevval Özdemir

Nar Fanzin - Sayı 1

Basım Tarihi

Mayıs 2025

Basım Yeri

Ankara

İletişim / Sosyal Medya

fanzinar@gmail.com

[nar_fanzin](https://www.instagram.com/nar_fanzin)

narfanzin.com

Kapak Tasarım

Elif Ünal

Ağdetli Sevgiler

Birlikte bir trenin altında
ölüm durağının en son vagonunda
ölmeye var mısın?
kanama gibi birbirini seven kadın kızlar
bizi çağırıyorlar
yanlarına

Sen susuyorsun
Ben susuyorum
Geriye unutulmuş
bir şair kalıyor

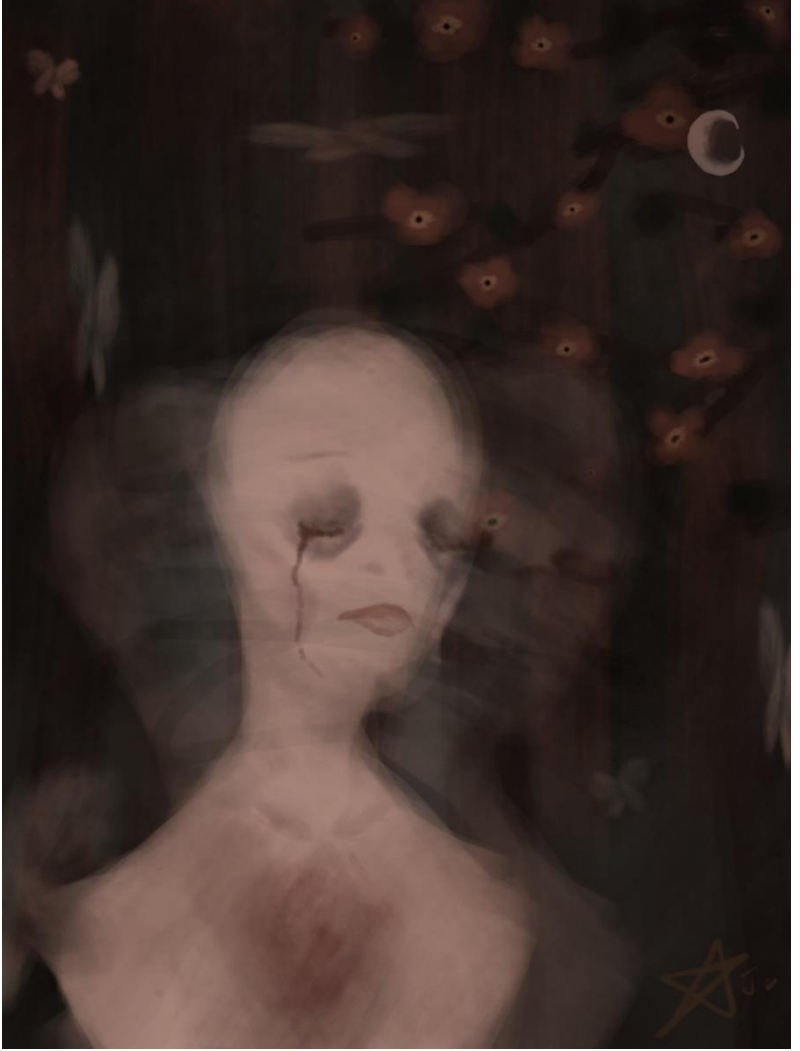
On altılık akılla
bana bir intihar kadar yakınsın

Sen var mısın?

Yok musun?

Benim hayallerim dışında

Zelaus

Dijital izim: Ece Boran

13.47

The purple flower petals

They are dropping one by one to my shoulders

As the wind drops by for a spring afternoon.

It fills my ears

With sounds from afar

It carried them all to here

To give me a reason to be alive.

The tea, the coffee, the moon

Tell me will a get back soon

To the grey cold city

Painted with burdens and muse

Where the nights are bright with streetlights

And the mornings filled with long walks

Always running but never too late

To capture every moment, you stay.

You know I love here, the sea

It screams my name
To drown in peace
The chaos, the war, the silent
Blurs my mind that I'm no longer quiet.
But I want to go back to the arms of yours.
They may give me the time I'm looking for.
Here, will drown in your blues
Close my eyes to see the brand new.

Cey

Cennet de cehennem de içimizde.

Kelimeler bir bıçak gibi kesebilir,

bir güneşi doğurabilir içimizde.

Biz yaratıcılar önce hislerimizi dönüştürürüz
düşüncelere,

sonra izin veririz düşüncelerin bizi ele geçirmesine.

Güneş ışığı biz ona bakınca parlar; fark edince

ve yakar, parlaklığına hassas gözlerimizle bakınca
doğrudan.

Güneş yukarıda bizi hep aydınlatırken,

karşılıksız,

sadece var olup bize unuttururken değerini

kaldır kafanı ve hatırla etrafındaki ışığın kaynağını.

İlham al ışığından.

Ruhunun kaynağı bir ışık iken, esirgeme bunu kimseden.

Birleştirin alevlerinizi

ve korkmayın paylaşmaktan, yanmaktan.

Yıldızların uzaklığı korkutmasın seni.

Onlar uzaktan seven

ve yalnızca karanlıkta kendini hatırlatan,

içindeki özlemin kaynağı.

Onlar yolculuğun boyunca sana eşlik eden,

sonsuzluğunu hissettiren,

sana “Ölmekten korkma.” diyen.

Yaklaşan sonu hissedince

sence de daha değerli değil midir süreç?

Vedayı hatırlatan yıldızlar,

daha güzel sevmeyi, daha güzel vedalaşmayı öğretler:

“İstedğin zaman veda edebilirsin,

gerçekten gitmek istiyor musun?

Ben hep burada beklerken seni,

sense unut beni.

Büyümüze takılıp,
gözlerini kapatma dünyaya.
Evine dönmeden önce seç kendi toprağını,

topla en güzel çiçeklerini
ve akıt gözyaşlarını.
Söz veriyorum sana,
her karanlığında karşına çıkmaya,
ve seninle göz göze gelmeye.”

İrem Beşli

Dijital Çizim: Ece Boran

Tanrısai Bakış Açısı

Sen yüreğinden geleni belliyorsun

dün gibi ansımaktasın olanı biteni

karşılaştığın tıfıl oğlan boy atınca anlıyorsun yılların
geçtiğini

metroda bir olasılığı kovalıyorsun

eski bir sevinin olasılığını

oysa adını bile bilmiyor, burnunun ucunu duyamayacak
kadar sağır

Cazdan adımlarınla yürüyüp gidiyorsun

Adım başı, sokak başı anılar, fırından çıkmış gevrek
gevrek

Okunmuş çok yürek var, büyümediler gözünde

başında ayrı bir yeryuvarı, belli yazar olacak adamsın

Belki de bu yüzden uzaktasın,

tanrısai bakıyorsun

Ne yaparsan yap gözlemekten kaçamazsın

Bir erlik balığına yem verdikçe gördün gerçeği
ve asla bağışlamadın
ettiğin o kavga dün gibi aklında
Yalan söylüyorlar, gözünün içine baka baka
haksız yere özür diletiyorlar
savaş panoraması gibi fotoğrafını çekmişsin
ve asla bağışlamadın

Silüetler, ak evli cehenneminde deviniyorlar
ve selam durmuyorsun onlara, gözünü deviriyorsun
Ağızına çomak sok, dediler
kaçırdığın toplar gibi ezdiler seni
İlletin biriydi, büyük küçük fark etmeden

Boyamadığın tinsiz bir yüz gibi

Belki de bu yüzden uzaktasın,
tanrısal bakmaktasın
takılmış maskelere bir an bile katlanamamaktasın

Bir öpücük istiyorsun dudaklarına
Baştan çıkmak istiyorsun düpedüz
ama en doğru günde, en doğru kişide
Gördüğün güzeller vardı, *sende oldukları gibi sevdin onları*
Onlarsa sevmediler seni
Düşünü hunharca yaşayan birileri var, biliyorsun içten içe
Ellerindeki elmayı çürütüyorlar
Sense öylece kalıyorsun

Belki de bu yüzden uzaktasın,
tanrısal bakmaktasın
Sevi ne anlamak üzere Platon gibi araştırmaktasın

Vefa, sende ağılı bir toprak
Gömülü kalmış arkadaşlıkların var
senin gibi dönemeyecekler düne
Seni ezmişlerse ayrık otu gibi çıkmaktalar
öcünü almaya gün sayıyorsun, dünü dününe çalışıyorsun
dersine
Bir tarafinsa lavanta bahçesi o toprakta
Yürekten sevdiğin her bir kişi

Seni büyütmüşler, beslemişler, sulamışlar

Sen o lavantaların insanısın

İşte bu yüzden uzaktasın,

tanrısal bakmaktasın

İyiyle kötünün bütünlüğünü görmek üzere yaşamaktasın

Harika İğneiplik

Bir Şarap Sırrı Üfledim Dudağına

Tozdan biçtiğimiz yeleğine kelleler hükmettin

Aşkın altmış adı ve yedi kadim mısra

Kaybolmuş mühürlerin ardı sıra, ekşi kuru bir hurma

Bu bahçede katman katman çürüyor

Toprak beni sarmalıyor

Günahlarım sevabıma karışıyor

Göğsümün tam ortasında esvedül bir levha onun
gürültüsünü her yerde arar

Kadim bir tılsım, koyu çürük bir renk, vahdet, hakk,
huyy, hırka

Hiç ayak basmadığım toprakları özlüyorum

Yarattıklarımın yaratamadıklarımın bir insan değil,
unutulmuş bir lisan

Koca bir tarik sanki susamış, yitik, kör bir kandil bu,
ekmeğime tuz basıp yiyorlar

Her şey ona bürünüyor, her şey ona, ermesi iş bu kişinin

Garptan şarka değil dönmesi yüzünün

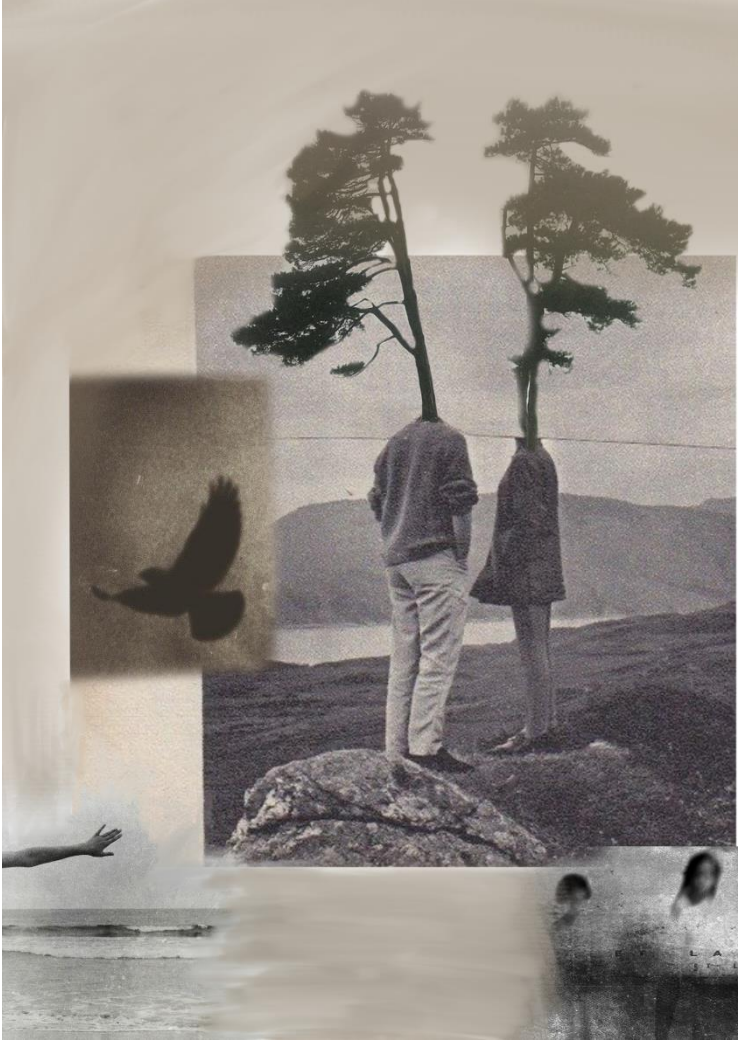
İlahi diyeti ödemesidir bu gürültü

Ta ezelden söz eyledim, dönemem

Ben bu şarabı aşk belledim, içemem

Kellemin, canımın, cananımın diyetini ödedim, ölemem

Şevval Özdemir

Dijital Kolaj: Şevval Özdemir

atları içgüdülerine bırak koşarlar.

salak salak.

.....

ve sonra taceddin gene geldi.

insanın zihninden geçenleri öykülere çevirebilme
yetisine sahip birisiydi. bir yabancının tenine bürünürdü.
ne zaman konuşmalıysa kelimeleri toplar susması
gerektiğinde küserdi. taceddin süperdi.

insanın nesli ışığın önünden gider derdi.

pat der doğarsın

cumbalak ölürsün

pat diye aşk vardır

beynin

çat

lar.

gayrı

göğsüm korlandı

ü harfi inhitat etti.

seslendim kimseden onay almadan

ey ezgilerle etkilenmeyen daracık holler

siz hangi hicranla terennüm edersiniz bu nağmeleri

taceddin gitti bilahare.

o gittiğinde moleküler klonlama, suyu çekilmiş bir bataklık gibi çürüdü.

iki söz bir kelâmda buluşmuş, o vakit vâkıf olduk.

anladık ki sıradan biriydi taceddini çağırdık.

gel dedik.

..... dedi.

gel dedik.

gelemem dedi.

niçin dedik.

yeri değil dedi...

.....

atlar yüz bin beygirle de koşsa

sadece bir kıyı var...

Yusuf İşleyen

Fotoğraf: Yiğit Burak Yılmaz

Saat sabah 4,

Ve ben yine uyuyamıyorum.

Bir aynanın karşısındaElimde makasla bekliyorum.

Saat sabah 1,

Ve yok dünyanın bir düzeni,

İçim dışım sadece sızı ve

birazcık sevgi.

Saat sabah 3,

Ve ben ayaklarımı duvara dayıyorum,

yokluğun yatağıma yabancı,

Çözemiyorum.

Bugünle beraber tam 76-gun oldu

Pencere kenarındaki örümcek ağları yırtıldı,

Tabağımdakiler bir banyo zemininde

var oldu.

Bir zamanlar yediydim, Şimdi iki-
Pençe izleriyle dolu boynum, karnım.
Ve is kokuyor bütün salon,
Artık ateŐim yok, içimde bile yanmıyor.
Bu yıl çok soğuk geçti,
Aradığım sıcaklık bacaklarımdan çıkıp
Karnıma kadar geldi.
BaŐımı vura vura kafamı dağıttım,
Alkolden sarhoŐ olmuyorum artık.
Her gün seninle beraber kendimi de kandırdım,
Kalbim, göğsümde atmıyor artık,
Ellerimde sıkıŐık.

- N, arŐaflarım geceleri hep darmadağınık
n.v

Bin Yıldan Fazla Yaşayan

Göğsümün atlası, yüreğimin yüzyıllık kaybı

Sana teslimiyetle bir sevdayı mühürledim

Nefsim nefesim sana doğrulur oldu

Sen ile doğurdum zeytin yapraklarımı

Rahmimden akan işlenmiş hikayeler

İnsanını küçültür

Sonsuz zamanın ve mekanın ötesinde

Yokluğunu hissedersin

Aman diyeyim, korkma biriciğim

Fecrim, tuzum, ruhum, kuru zeytin dalım

Kalbinde yaralı toprağını taşıyorum şimdi

Bir dilin de ötesinde, bir sesin berisinde her şeyi
kaybetmiş her şeyi bulmuşum

Gel

Gel yine ve parçala hayat yollarımı

Sana doğrulttuğum secdemi koy göğsüne, al beni sar
cübbene

Kutsal toprakların tepeciklerinden akan kanım

Rahmimden sarkan gümüş takılarım

Benim, senin toprağının izine susadı

Tanrım!

Bu kalp köklerimle daha suskun, sen daha ortada
yoksun

Ve her canlı senin hatıran şimdi, can içinde bir candan
yoksun

Dünyadan dünyaya ait olmayan bir yol

Baktığım her surette senden bir parça

İşittiğim her nidayla senin besteni yankılıyorlar

Kalbimi, şimdi ey ölümsüz yaren, yaratılan her şeye
saçtım

Göğsümü tüm çıplaklığıyla sana açtım

Bu yüzden en ufak bir izi bile silemem

Kendime senden başka yar bilemem.

Şevval Özdemir

Üçlemeler

yakınmadan önce söyleyin
taşın aş olduğu günleri
yaşadınız mı hiç?..

su verilmez mi çeliğe
zulme
boyun eğmesin diye

şair, şiiri
sırtında değil
yüreğinde taşır...

özü sancımayanın
sözü
sancımaz!

şairler
yazdıklarından değil
yazmadıklarından sorgulanmalı!..

doğum lekesi midir
yaşam
yüzümüzde?..

var olmak için
kelebekler kadar özgür
kardelenler kadar dirençli olmalıyız.

yüz görümlüğü mü
denizlerin
yakamozlar?..

ey bahar
ağyâr gibi gelip geçme
öp acılarımı ki dinsic!..

Hızır İrfan Önder

Suluboya Çalışması: Zelaus

Sabaha doğru son

bulur rüyalar,

Tatlı bir ses gelip kulaklarımı

tırmalar.

Teker teker kanamaya başlar

yaralar.

Ben, seni seçtim

Ve bilmem neden her gün

Bir masada kendimden geçtim?

Dokunamadığım her bir dakika

Damla damla düşüyor aklıma.

Dudakların, kabuk bağlamış bir yara gibi-

Varlığı, her temasta dürtüyor içimi.

Çenemin köşelerinden resmettin beni ve

bir duvara çiviledin çarpık bir resmi.

Soramadım, sen de anlamadın

Neden onca beden varken benimki?

Her gün kalbimi yalnızlık ve akrilikle besledin.

Baktın, ve öylece durdun.

Yerle bir olmamı zevkle izledin, göğüs kafesimi

parmaklarınla deştin,

kafamda artık acıyla

bü

tün

leş

tin.

n.v

Fotoğraf: Yiğit Burak Yılmaz

فرعتُ من الحياة فهل تقيدُ وضرب عصاك في
الأمثال حقّ
وضرب عصاك إيلاً شديداً
فعبرك بالعصا فيه اعتبارُ بأن زوالهم داني أكيدُ
قبلك شقّ هذا البحر موسى (عليه السلام)
ليغرق بعده الجمعُ المريدُ

Khalid, *Filistin*

Gergef İşlemesi: Hayrünnisa Tutuk

Rüya

Ne kadar deęiřtięimi gördüm rüyamda

Önceden yağcılık yapardım yargıca,

Heyecanlandığımı sanar,

Düşüncelerde boęulurdum.

Ne kadar değiştiğimi gördüm Şimdi eşitim o insan.

Suçlu hissettiğimi kabul ettim insanlığa

Vicdanımı sereserpe çıkardım meydana

Rüyamda gördüm, ne çok değişmişim

Ulan be hayat!

Aynalara baktığımda

Eski gördüğümle aynı değilim

Asla!

Şimdi duran bir insan var,

Göze bakan.

Gözüme baktı ve gördü ben'i.

Fakat önceden olsa,
Ne gördüğünü bilmezdi... Aha bak, bu
Özge! derdi Gerisi gelmezdi.

Şimdi insanlığı
Ve insanlığın o özel pırıltısını
Görüyor gözlerim.
Özde ışıldayanı
Görüyor gözlerim.
Ona uyanıyor, Ona dalıyor
Benden öte,
Bize bakıyor
Gözlerim...

Yürüdüğüm yol
Belli dostlar
O parıltıyı hatırlatmak
Bana, sana, ona

O yüzden sığınırım
Benden büyük olana
Çünkü et ve kemikte,
Sınırlanır hayalim
Sınırlanır rengim
Ve dilim.

Çünkü et ve kemikte
Ben yalnızca,
Özge ismindeyim...

Özge Şevval Güler

Suluboya Çalışması: Zelaus

Kan kesmişti yerdeki camları
Belkide üşüyen elleri
Halbuki yakındı gökyüzüne
Erişemedi
Ermişmiydi
Düşünmedi
Değmezdi
Isıttırdı dalgalar üşüyen ellerini
Fısıldadılar kulağına
Gelme diye
Gidecekti o sonsuzluğa
Gitmeliydi yoksa donacaktı bedeni
Tiz sesli kafalardan
Kulaklarından dökülüyordu taşlar
O gidiyordu
Onu götürüyordu
Karanlıklardan geçti ve gitti
Eriyordu gittikçe
Büyük buz kütleleri giriyordu ağzına
Ürpermedi, üşümedi, hiç titremedi
Gitmişti o
Karanlıktan aydınlığa

...

şua

New Page

yer sarsılıyor

gök sarsılıyor

geliyorlar

en büyük korkunuz

yarattığınız körlüğün

göz bebeklerinden

sözcükler damlıyor

damlaya damlaya göl olur derler

bu sözcükler damladıkça

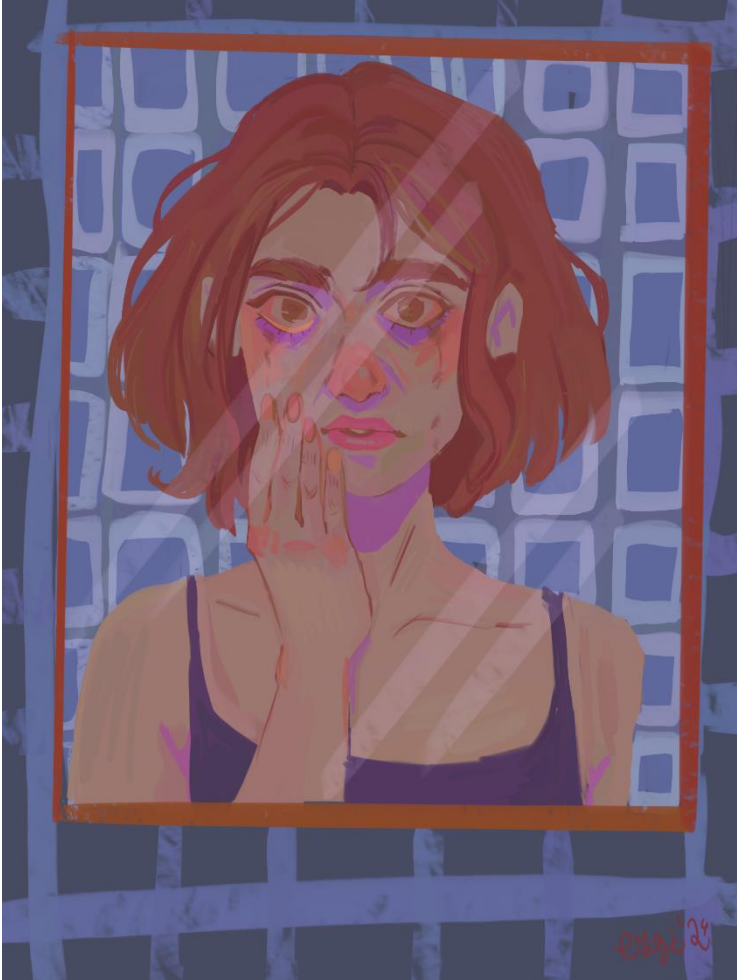
birikecek birikecek

damgalarcasına yaptığınız

her bir morluktan
gırtl  nıza
fışkırarak
oradan da
soluk
borunuza
kendinize yarařır bir
řekilde  leceksiniz en  ok
kanını  ıkarttıklarınızın
kanında bo ularak

Bir Ankara Gecesi

Zelaus

Dijital izim: Ezgi Arslan

Kör Tekir

bilmezsın bizim mahallenin bi' tekiri var
mağrur ve mecnun bi' hava sinmiş
hayvanın çilekeş suratına

kördü o, tek soluk turkuaz gözlü
duyumsamaz idi belanın kokusunu
benimsemezdi kötücüllüğü aç gözlülüğü
görmez etmezdi belki önünü

ama bıyıklarında birikmiş kıpkızıl narları vardı
belki biraz da benziyordu ölü çocukluğuma
ondandı samimiyetimiz kendisiyle bunca

eminim içinde koca bi' sıkıntıydı

yağan soğuk ve boğuk yağmurlar
ısınabildiği haneler
veya sıcak odalar yoktu da
üstelik gırlamayı bile bilmezdi
hiç sevilmemiş okşanmamış olmanın maliyeti

sözü fazla uzattım biliyorum kızma
o zavallının
sana pati dolusu selamı var
Bodrum'un begonvilli sokaklarından
Almanya'nın karamsar kışlılığına

Emre Andersson

Şursuzca bakıyor kapkara deniz
Misk kokulu rüyalar görüyormuş
Hoca efendi öyle söyledi

Uzun yolda mendil sallayan vahşi özgürlük
Adı konulsaydı belki geri dönerdi
Sağırda değildi oysaki
Neler anlatılmıştır kim bilir ona
Doğumu hakkında

Gerçi o hep ölümünü ve tanrıyı düşlerdi

Tanrıyı düşlemediği tek bir gece bile olmazdı
Oysa yalnızdı
Şafak sökmeye yakın inerdi aydan
Keman tellerinin üzerine oturur kalkmazdı

Çok dil döktü hoca efendi
Sağır da değildi oysaki

...

şua

11.18

And it was blue

And it was red

And the violets were infusing to my body,

To my soul.

My cold hands and the warm space

That reduces to just our breaths

Meets yellow in the figment of my imagination.

Not the sparking light that

Fills you with love to life

But there were you anyway.

It was calm and it was free

Like the morning haze
That meets your face
Through the window
And the streetlights
In a late-night drive
That makes you spin like
The most unchained one ever felt
Against the pitch-black night.

Cey

Bütünün Simyacısı

Kaostan algılayamadığım yıldızın ışıltısı

Birden fazla bilinmeyenli denklemin

Ha bir eksiği ha 2 bölü altısı

Tanrı,

Şeytan,

Melek

Katıp karıştırmış aşkın simyacısı

O yüzden 3 kişiydik ya hani

Gözyaşlarım,

Sağduyum,

İnancım

Hepsi birbirinden beter bir teslimiyet nüansı

Akışın içinde hızla sürüklenen,

Bir ötenazi bağımlılığı.

Işık Tanışman

Yılın Son Çift Narı

bi' jazz bebop'u kadar hızlı geçiyor
güz kaçkını yüzünün anısının yansıması
kokusu burnumda tüten
ansızın yakılan anıların dumanısın

güzel bi' çift nar buldum yalnızlığımıza
ben soyarım güzelce şimdi seni
kirli zaten ellerim bak
kan lekesi kadar ağır ya bazı şeyler sevgilim
ben hepsini yüklenirim

sonrası kalır şeylerinin sorumluluğu
küfür ve kavgaların gürültüsü bohça bohça hepsi benim
ben Yunus'muyum neyim
pasaportumda o kan lekesi
olsun ben hepsini yüklenirim

sen sev o hayırsız budala sevgilini
ben seni yine biraz biraz severim
bilirsin ben hayata ısrarcı bi' adamım
ben Yunus'muyum neyim
olsun seni hep beklerim

Emre Andersson

Fotoğraf: Şevval Özdemir

